

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om det attende Aarhundredes Oplysning i Salighedens Sag

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 25. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1825_410_2-txt-shoot-idm320.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Forsaavidt vi da virkelig forsvare den gamle Oplysning mod den ny, uden at indblande vore særegne Anskuelse, da bør vi ikke have nogen Fordom imod os, snarere maatte man finde, at da der dog unægtelig, ved den hovedkulds Antagelse af en splinterny Oplysning, skedte de gamle, grundlærde Theologer Uret, bør dem skjænkes desmere Opmærksomhed nu, da deres Børn paastaae og tilbyde sig at bevise, de dømdes paa falske Beskyldninger, som Mørkets Talsmænd, da de tvertimod var Lysets trofaste Tjenere! Sandelig, vilde man ikke laane Øre til et saadant Forsvar, da beviste man kun derved, at man ei ombyttede den gamle Oplysning med den 26ny, fordi man overraskedes og blændedes, men fordi man elskede Mørket mere end Lyset. Sæt ogsaa, at Lykken maaskee i det attende Aarhundrede var bedre end Forstanden, saa de unge Mennesker slumpedes til at see, hvad der var skjult for de Gamle, saa man slumpedes til at gribe det Rette, da man hovedkulds antog den Urimelighed, at Luthers og Melanchtons Oplysning, der bestod den store Kamp mod Pavedømmets Mørke, og talte mellem sine Velyndere de grundlærdeste Mænd, der har vandret paa Jorden, at den alligevel var som Nat mod Dag, i Sammenligning med den ny Oplysning, hvis ypperste Ordførere var en Poet, og det en Poet, der i Ligeegyldighed for Sandhed, i Ærgierrighed, Kaadhed og Letsindighed, vel er mageløs, sæt ogsaa, man havde grebet Guld med Gæving, da man annammede Voltaires Oplysning, som et Evangelium, hvis hjertegribende Troværdighed var i Grunden meer end alle kløgtige Beviser; sæt ogsaa dette urimelige, neppe muelige Tilfælde, saa er det dog lige vist, at ligesom Ilden prøver Guldet, saaledes maa Granskning prøve Oplysningen, før dens Ægthed er beviist, før man ret kan indsee sin Lykke, og trodse al Modsigelse. Er Troen velgrundet, sagde Oplysnings-Mændene i det attende Aarhundrede, da maa den nødvendig vinde ved enhver Undersøgelse, og foragte den Spot, der, naar den stiles mod det virkelig Ærværdige, tørner sig tilbage, og vanærer kun Spotteren selv, saa taledes de, og havde Ret; men hvad der var sandt i det attende Aarhundrede, maa jo ogsaa nødvendig være sandt i det Nittende; var det sandt, at de som troede paa den lutherske Oplysnings Ægthed, ei maatte krympe sig ved at see denne deres Tro prøvet, ei skiælve for at høre den spottet, var det sandt, som jeg ikke tør nægte, da er det dog vel ogsaa sandt, at Troen paa det attende Aarhundredes Oplysning bør være endnu langt mere taalmodig, da den selv har seiret ved Spot og Overraskelse, da den ingen 27Fordring kan gjøre enten paa Taknemmelighed eller Ærværdighed, og da den umuelig kan vise, det er Alvor med Tolerancen i dens Skiold, uden ved at vise den i samme Grad mod os, som den fordrede den af vore Fædre. Det nytter slet ikke, om man vil sige, at Tilliden til det attende Aarhundredes Oplysning ei, som Fædrenes til den Lutherske, er grundet paa blind Tro, men paa klar Indsigt, thi om saa var, da maatte man saameget desbedre indsee, at det kun var os som kunde tabe, og den kiære Oplysning som maatte vinde, ved en grundig Undersøgelse og uforskyldt Spot; men jeg skal ikke nægte, det er min Overbeviisning, at aldrig noget Barn har med blindere Tro vedkiendt sig den Lutherske Oplysning, end de Fleste nuomstunder, baade Gamle og Unge, vedkiende sig det attende Aarhundredes, thi de vide sædvanlig saalidt at besvare Indvendingerne imod dens Ægthed, at de slet ikke begribe, hvorledes der kan indvendes det Mindste derimod, troe, i høieste Enfoldighed, at selv de grundigste Indvendinger maa dog i Grunden være ufornuftige, siden de stride imod hvad deres Lærere og de kalde fornuftigt, saa det gaaer med Fornuften som med Oplysningen, man forudsætter almindelig, hvad der skulde bevises: at det attende Aarhundrede, der naturligviis talde om Fornuft og Oplysning, efter sin Forstand, at det ogsaa virkelig best forstod sig paa, hvad Fornuft og Oplysning i Grunden vilde sige. Saaledes bestandig at forudsætte, som en afgjort Sag, hvad der netop er det store Spørgsmaal, det kaldte vore Fædre at vrævle, og vi maa nu kalde det *petitio principii*, eller give det saa fint et Navn, som vi vil, saa er det lige vist, at hvem der bærer sig saaledes ad, han troer blindt, og er saare langt fra klar Indsigt.